

De Opzichters: Tweede boek

ONTMOETINGEN

Dolores Cannon

copyright © 1999 by Dolores Cannon

All rights reserved. No part of this book, in part or in whole, may be reproduced, transmitted or utilized in any form or by any means, electronic, photographic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without permission in writing from Ozark Mountain Publishing, Inc. except for brief quotations embodied in literary articles and reviews.

copyright © oktober 2025

Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer

www.hajefa.nl

Oorspronkelijke titel: *The Custodians*, Section Two.

Dit is het tweede deel van het tweeluik *De Opzichters*, oorspronkelijk getiteld *The Custodians*. Het eerste deel, *Onthullingen*, is verschenen in 2024.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagafbeelding: Bedtime Oddities

Vertaling: Michael Wouters

Redactie: René Argonij

ISBN: 978-94-6331-063-5

NUR: 728

De Opzichters: Tweede boek

ONTMOETINGEN

Dolores Cannon

Inhoud

Waarom?	7
8. Contact met een kleine grijze.....	13
9. Meegenomen vanaf de snelweg	57
10. De buitenaardse basis in de berg	93
11. De energiedokter	125
12. Janice ontmoet haar echte vader	153
13. De ultieme ervaring.....	181
14. Onderzoek naar de onderzoeker.....	229
15. Conclusie	283
Over de auteur	293

Dit werk van Dolores Cannon bestaat uit twee delen, waarvan je het tweede deel in handen hebt. Dit is prima te lezen los van het eerste deel, afgezien van een stuk cruciale informatie in de inleiding van dat eerste deel; een stuk waarin de auteur uitlegt hoe zij het 'grotere plaatje' ziet. Voor de helderheid hebben we dat stuk – getiteld 'Waarom?' – hier nogmaals afgedrukt.

Uitgeverij Hajefa

Waarom?

Veel ufo-onderzoekers bestuderen alleen de waarnemingen van ufo's en fysieke sporen, zoals landingen, en gaan niet verder. Andere onderzoekers bestuderen alleen ontvoeringen, en meer niet. Ik ben ermee begonnen om die kloof te overbruggen, en ben zelfs een stap verder gegaan. Ik heb een glimp ontdekt van een veel groter beeld; een beeld dat nu pas aan de oppervlakte van ons bewustzijn begint te komen, omdat onze menselijke geest het nauwelijks kan bevatten. Dit zou wel eens het grootste beeld kunnen zijn dat ooit aan de mensheid is getoond: het verhaal van wie we zijn, waar we vandaan komen en waar we naartoe gaan.

Zijn we klaar om de geheimen van ons eigen verhaal te leren kennen? Verschillende schrijvers en onderzoekers op het gebied van het ufo-fenomeen zijn het er algemeen over eens dat de buitenaardse wezens betrokken lijken te zijn bij één of andere vorm van genetische manipulatie, al dan niet met onze toestemming.

Het lijkt er ook op dat de buitenaardsen niet geheel vanuit een egoïstisch, klinisch motief handelen, maar de bevelen van een hogere autoriteit uitvoeren. Daarom komen ze soms afstandelijk over, net zoals het personeel van een ziekenhuis onpersoonlijk kan overkomen bij het uitvoeren van verschillende tests en onderzoeken.

Hoe vaak zijn wij zelf niet met dergelijke onverschilligheid geconfronteerd als we de reden voor ziekenhuisonderzoeken

8

Contact met een kleine grijze

Ik heb besloten dit hele stuk van mijn onderzoek in een aparte sectie te plaatsen, omdat het steeds gaat om werk met één proefpersoon: Janice. Eerdere zaken leverden waardevolle informatie op, die mij van de eenvoudige gevallen in het vroeger onderzoek naar de complexere leidde. Met Janice nam mijn werk echter een andere wending: naar directe communicatie met de buitenaardse wezens zelf.

De informatie die zij gedurende een periode van drie jaar verstrekten, bracht mij steeds dieper in complexe theorieën en verklaringen, die ik onmogelijk had kunnen begrijpen in de begintijden van mijn werk. En ik geloof dat dat met een reden is. Ik heb altijd geweten dat ik nooit meer informatie kreeg dan ik op dat moment aankon. Als bepaalde informatie te radicaal is, of te veel afwijkt van de norm, bestaat de neiging om deze te negeren of terzijde te schuiven, omdat die informatie voor je dan geen enkele betekenis heeft. Als informatie daarentegen stapsgewijs en in kleine hoeveelheden wordt gegeven, is het gemakkelijker om een nieuwe manier van denken over dit fenomeen te ontwikkelen. Dan begint wat voorheen onmogelijk te begrijpen was, geleidelijk een vreemd soort betekenis te krijgen, ook al vraagt het veel van je geest en laat het je in een totaal nieuwe richting denken.

En dat is precies is wat er gebeurde tijdens mijn werk met Janice. In het begin gingen onze gesprekken in dezelfde richting als in de andere gevallen, hoewel dit wel nieuwe

informatie opleverde. Toen bereikten we echter gebieden die zo complex waren, dat ik besloot dat het te veel was voor dit boek. Dit boek was al groter dan mijn eerdere boeken. Maar toen het erop aankwam om dingen buiten dit boek te laten, viel me dat zwaar. Als onderzoeker zag ik in dat al het materiaal waardevol was voor het verkrijgen van nieuwe inzichten.

Naarmate de sessies met Janice vorderden, verlieten ze het gebied van de ufo's en betraden we het gebied van verschillende dimensies en complexe theorieën over tijd en parallelle universums. Ik werkte op dat moment al aan een boek over deze onderwerpen, *The Convolutd Universe*. Daarom besloot ik een aantal sessies met Janice naar dat boek te verplaatsen, zodat de lezer niet verward en overweldigd zou raken. Tegen de tijd dat de lezer klaar is voor het volgende boek, zal zijn geest misschien ook klaar zijn om de betrokken theorieën te begrijpen.

Toen ik in 1989 voor het eerst in contact kwam met Janice, werkte ik al twee jaar aan gevallen van ufo's en vermoedelijke ontvoeringen door aliens. In die beginperiode reisde ik lange afstanden om aan zaken te werken, en ik probeerde iedereen te bereiken die om een sessie vroeg. Dat is nu niet meer mogelijk. Mijn schema is zo hectisch met lezingen en reizen naar congressen, seminars, enzovoort, dat ik geen tijd meer heb om hele stukken te reizen, teneinde met slechts één persoon te werken. Die luxe heb ik niet meer. Ik ben nog steeds informatie aan het verzamelen, maar niet op de langzame manier zoals ik dat deed in de begindagen van mijn werk.

In de zomer van 1989 werd mijn eerste boek, *Conversations With Nostradamus*, het eerste deel, gedrukt. Ik ging naar Little Rock om mijn eerste lezingen te geven over het onderwerp van de Nostradamus-prophetieën. Veel mensen verzochten me daarna om sessies uit nieuwsgierigheid, en toen ze erachter kwamen dat ik ook hypnose deed voor ontvoeringszaken, kreeg ik daar ook verzoeken voor. Omdat ik wist dat Lou geïnteresseerd was, probeerde ik zoveel mogelijk ufo-gevallen te plannen tijdens mijn reizen naar Little Rock.

Janice was één van deze gevallen: een vrouw die mij na mijn eerste lezing benaderde en zei dat ze graag met mij wilde praten over verontrustende gebeurtenissen in haar leven. Toen ik in augustus 1989 terugkeerde naar Little Rock, kwam ze naar het huis waar ik logeerde en we praatten twee uur lang, terwijl ze probeerde de vreemde gebeurtenissen die in haar leven hadden plaatsgevonden, te begrijpen.

Janice was een vrouw van in de veertig die nooit getrouwd was geweest, ook al was ze aantrekkelijk. Ze kon geen kinderen krijgen, vanwege vrouwelijke problemen sinds de puberteit. Haar grootste zorg was het geheim houden van haar identiteit, aangezien ze een zeer verantwoordelijke functie bekleedde als computeranalist voor een groot bedrijf. Haar grootste angst was dat ze haar baan zou verliezen, als er ook maar een spoor van incompetentie zou blijken. Door de jaren heen had ze wel geprobeerd met mensen over haar ervaringen te praten, maar dat was nooit goed gelukt. Ik was de eerste persoon bij wie ze zich voldoende op haar gemak voelde om alle vreemde incidenten te onthullen.

Ik logeerde bij mijn vriendin Patsy. Ze had een groot huis en gaf mij de privacy die nodig was voor gesprekken met de cliënten en voor de hypnose-sessies. Op de dag van ons eerste gesprek hadden we het huis voor onszelf. Ik zette mijn bandrecorder op de eettafel om het verslag van Janice op te nemen. Ze ontspande zich merkbaar naarmate de discussie vorderde, en de enige keer dat de aandacht op de recorder werd gevestigd, was toen ik de banden verwisselde.

We praatten willekeurig en dwaalden zelfs af naar andere gebieden van haar leven, dus niet het hele gesprek is hier weergegeven. Ik heb alleen de relevante delen opgeschreven. Toen ze eindelijk alle opgekropte informatie begon vrij te geven, kwam deze zo snel dat ik er geen wijs uit kon worden. Ik werd overweldigd, dus probeerde ik het te organiseren door haar te vragen bij haar vroegste herinneringen te beginnen.

Deze herinneringen gingen terug tot toen ze vier was, toen ze plotseling wakker werd en schreeuwde dat 'zij' haar waren komen halen. Haar moeder dacht dat ze alleen maar

nachtmerries had, maar stemde ermee in om haar met het licht aan te laten slapen.

Janice herinnerde zich dat ze vaak in haar kamer speelde, rondkeek en een gezicht bij het raam zag. Ze wist dat 'zij' haar zouden komen halen, en ze begon door de gang te rennen. Maar ze kwam nooit ver, omdat ze dan werd tegengehouden, verlamd en niet meer in staat om zich te bewegen. Ze wist nooit hoeveel tijd er verstreek, maar als ze weer bij zichzelf kwam, stond ze in de gang, zich erg koud voelend, nauwelijks ademend, terwijl haar moeder haar door elkaar schudde.

Het gebeurde ook regelmatig als ze met haar broer in de tuin speelde. Hij rende dan het huis binnen en riep: 'Mama, het gebeurt weer. Ze is weer weg.'

Gedurende haar hele kindertijd had Janice een onheilspellende angst dat 'ze' weer zouden komen, of 'dat volk', zoals ze hen begon te noemen. Al had ze nooit enig idee wie dat waren.

Ik vroeg haar om het gezicht te beschrijven dat ze bij het raam zag, en ze zei dat het een klein mannetje was met grote, donkere ogen, maar dan veranderde hij in een hond die door het raam keek. Toen ze dit aan haar moeder vertelde, geloofde die haar natuurlijk niet, vooral omdat het raam van haar kamer erg hoog boven de grond was. Geen enkele normale hond kon door het raam kijken.

Nadat het verlamdende incident had plaatsgevonden, probeerde Janice aan haar moeder uit te leggen dat ze ergens was geweest. 'Ik wist dat ik buiten mezelf was geweest, in een andere toestand; waarvan we niet weten hoe we dat moeten doen. Je kunt het "buiten het lichaam" noemen. De enige manier waarop ik het kan beschrijven, is dat je jouw essentie uit je lichaam haalt en het fysieke verlaat. Ik ben misschien fysiek wel hier, maar mijn essentie bevindt zich op een ander vlak, of zoiets.' Vaak werd ze 's ochtends wakker in de wetenschap dat ze niet echt de hele nacht in bed had gelegen.

Tijdens haar kindertijd zijn er verschillende momenten geweest waarop Janice ernstig ziek was, zelfs levensbedreigend. Er was één keer waarop de dokters zelfs tegen haar moeder zeiden dat ze nooit meer zou kunnen lopen. In elk van deze gevallen

kwam er echter een wonderbaarlijk herstel. De doctors konden nooit uitleggen wat er met haar was gebeurd.

Naarmate ze ouder werd, had Janice veel perioden waarin ze tijd miste. Ze was zich er dan niet van bewust dat er iets ongewoons was gebeurd. De ontbrekende tijd werd alleen door anderen bevestigd, wat haar verwarring nog groter maakte. Haar moeder merkte op: 'Jij bent de enige persoon die ik ken die naar de winkel kan gaan en die drie dagen later pas terugkomt.' Ze moest dan iets verzinnen en vertelde haar moeder dat ze een vriendin had ontmoet en naar haar huis was gegaan, terwijl ze in werkelijkheid geen idee had waar ze was geweest. Ze herinnerde zich vaag dat ze door de boomtoppen naar beneden kwam, vervolgens naar de winkel ging, brood kocht en naar huis ging. Tegen die tijd was ze een tiener en zat ze op de middelbare school en haar moeder dacht dat ze stiekem aan het feesten was, maar Janice zei dat ze heel weinig dronk en nooit drugs heeft gebruikt.

Dit fenomeen bleef haar hele leven bestaan. Ze ging ergens heen en kwam dan te laat aan. Ze wist niet wat er met de tijd gebeurde en was bang dat als ze iemand hierover zou vertellen, ze haar zouden opsluiten. Ze zei: 'Ik had een gevoel, een vaag idee dat ik wist dat er iets was gebeurd. En ik kwam altijd met grote snelheid weer terug. Ik heb nu geleerd dat mijn aardse tijd en die tijd zich moeten aanpassen en weer synchroon moeten komen. Het is het gevoel dat ik snel ga, en ineens merk ik dan dat ik weer in mijn auto rijd.'

Dat zou inderdaad een grote aanpassing vereisen.

Janice groeide op met het gevoel dat ze zich ergens moest verstoppen, zodat 'ze' haar niet konden vinden. Ze was bang dat het haar familie ook zou overkomen, dus verliet ze op haar achttiende het huis. Ze had nog steeds geen idee wat het was. 'Er was iets onbekends met mij aan de hand. En er was niemand die ik erover kon vertellen. Ik durfde het niet te vertellen, omdat ze me toch niet zouden geloven.'

De herinneringen aan een werkelijk contact met onbekende krachten begonnen rond 1987 eindelijk door te sijpelen. Het gebeurde meestal onverwachts en op de meest ongelegen momenten. Een voorbeeld hiervan was toen ze op haar werk een meisje leerde hoe ze kon kopiëren op de computer. 'Wanneer je tegelijkertijd in twee documenten werkt. Ik probeerde het aan het meisje uit te leggen. Ik zei: "Eigenlijk is het alsof je op twee plaatsen tegelijk bent." Onmiddellijk kreeg ik een telepathische flits: "Ja, gelijktijdige tijd." En het was alsof er een film in mijn hoofd draaide, over gelijktijdige levens. Het was zo overweldigend dat ik mezelf moest excuseren en naar het toilet moest gaan. Ik zat daar en al deze kennis bleef maar binnenkomen; over teleporteren, over hoe het mechanisch werkt en hoe je op twee plaatsen tegelijk kunt zijn. En in mijn gedachten zag ik mijn lichaam oplossen en in Californië terechtkomen of ergens waar ik nog nooit was geweest. Terwijl dat gebeurde, voelde ik een vreemd gevoel in mijn hoofd. Ik zou het niet duizelig noemen. Ik weet niet hoe je het eigenlijk zou moeten noemen, behalve dat ik, terwijl ik op het toilet zat, ingewikkelde dingen leerde. En dit is sinds 1987 zo doorgegaan. Een soort van onderwijs.'

In dat zelfde jaar had Janice een vreemde ervaring, die zowel deze oude herinneringen naar boven bracht, als sommige stukjes op hun plaats liet vallen.

J: Ik maakte me klaar om naar een potluck-diner* te gaan. Terwijl ik voor mijn badkamerspiegel stond, kreeg ik plotseling een vreemd gevoel in mijn hoofd. Ik voelde mij een beetje duizelig en dacht dat ik moest gaan zitten. Het was niet ver van de badkamer naar mijn bed, maar ik heb het niet gehaald. Ik voelde dat ik werd opgetild.

D: Wat bedoel je?

J: Mijn geest, mijn essentie. Ik denk dat het een buitenlichamelijke ervaring zou kunnen worden genoemd, maar het 'zoog mijn binnenkant weg'. Het was als een flits en weg. En ik kon kijken en mezelf daar zien staan. Drie uur later

* Dat is een etentje waarbij de gasten zelf eten meebrengen.

stond ik daar nog steeds, net als toen ik een kind was.

D: Dit was vanuit het andere perspectief.

J: Dat klopt. Dat bracht mij in contact met mijn kind-zijn. Dat zette mij aan het denken en ik herinnerde me: dit gebeurde ook toen ik klein was.

D: En je werd eruit gezogen, en je kon jezelf zien.

J: Ik was buiten mijzelf en ik kon nog steeds mijn fysieke zelf zien. En er was daar iemand; misschien was het mijn beschermengel. Ik hoefde niet eens te kijken. Ik voelde dat het een bekend iemand was. En hij vroeg: 'Wil je naar je begin gaan?'

D: Wil je naar je begin gaan? Dat is interessant.

J: Ik had verteld, gezegd, gebeden, uitgezonden; er is een niveau van intensiteit dat je bereikt als je iets wilt doen, en je doet het. En ik zei al dagen en weken: 'Ik meen het. Het wordt tijd dat ik mijn bron ken. Het is tijd dat ik terugga naar mijn begin. Het is tijd voor mij om al deze dingen waar ik al veertig jaar mee leef, te ontrafelen. En dan bedoel ik: nu meteen.' Dus zei hij: 'Ben je klaar om te gaan?' En ik zei: 'Ja, laten we gaan.'

Ik had nog steeds een soort fysieke ik, ook al kon ik kijken en mijzelf daar zien staan. Ook al ging mijn hand door mijn arm, ik zag een fysieke ik.

D: Het leek op jou, maar het was niet... solide. (Ja.)
Maar kon je door je huis kijken, of waar was je?

J: Ja, ik kon door het huis kijken. Ik kon door mijn plafond naar beneden kijken, en daar stond ik dan. En ik dacht: 'Dat is wel gaaf.' En ik was niet bang. Later heb ik begrepen: als ik bang was geweest, zou dit nooit hebben plaatsgevonden.

D: Ja, je zou dan waarschijnlijk meteen weer in je lichaam gestopt zijn of zoiets.

J: Ja. En we zweefden omhoog, en we gingen door een aantal niveaus omhoog. Alsof je een taart met laagjes hebt en je gaat als het ware door de lagen heen. En er was het niveau van de babyziel. Toen gingen we omhoog en er was een niveau van – ik weet het niet – een soort spirituele dingen.

9

Meegenomen vanaf de snelweg

Toen ik in december 1989 naar Little Rock terugkeerde voor een lezing, regelde ik een sessie met Janice. Ik was herstellende van een verkoudheid en voelde mij niet lekker. De hele reis was vermoeiend geweest, dus ik probeerde een zo licht mogelijke werklust in te plannen.

Ik wilde echter absoluut weer met Janice samenwerken, ongeacht hoe ik mij lichamelijk voelde. Ik hoopte weer contact op te kunnen nemen met dezelfde entiteit die tijdens de eerste sessie met mij had gesproken. Dat contact was spontaan tot stand gekomen, dus ik wist eigenlijk niet goed hoe ik verder moest. We besloten om een vreemde ervaring te onderzoeken, die Janice eerder dat jaar had gehad. Van daaruit kon ik uitzoeken hoe ik contact kon opnemen met de entiteit.

Op de bewuste dag verliet Janice haar werk om de lunch te halen voor een aantal van haar collega's. Ze herinnerde zich dat ze het gebouw had verlaten en in de auto zat. Terwijl ze aan het rijden was, zag ze een ufo boven de snelweg. Ze probeerde mensen op straat het object te laten opmerken, maar die bleven doorlopen alsof ze onzichtbaar was. Gedurende deze tijd was er ook geen geluid hoorbaar, alsof ze plotseling haar gehoor had verloren. De mensen negeerden haar volledig. Daarna ging ze weer terug naar haar werk. Ze was verbaasd toen haar gehoor terugkeerde en het geluid met een luide ruis ineens terugkwam. Ze ontdekte dat de mensen om haar heen op de trappen van het gebouw, haar nu wel konden horen en

zien. Toen ze haar kantoor binnenkwam, waren haar collega's geïrriteerd, omdat ze meerdere uren weg was gebleven in plaats van de korte tijd die ze dacht dat voorbij was gegaan en ze weigerden de lunch die ze voor hen had meegenomen. We besloten om te proberen uit te vinden, wat er die dag had plaatsgevonden.

Janice kon zichzelf er niet toe brengen naar de band van de laatste sessie te luisteren. Hoewel het voor anderen moeilijk te begrijpen is, is dit gebruikelijk bij de mensen met wie ik werk. Vaak mijden ze de bandopname als de pest. Misschien geeft het horen van hun eigen stem deze dingen meer realiteit, en dat is wat ze bewust proberen te vermijden. Niet-weten is vaak makkelijker. En dat is allemaal goed, want de therapie en genezing vindt toch op onbewust niveau plaats.

Terwijl we ons voorbereidden op de sessie, gaf Janice aan dat ze bang was dat ze niet meer in trance zou raken, omdat het al enkele maanden geleden was sinds de eerste sessie. Ik wist dat er geen probleem zou zijn, omdat het sleutelwoord altijd werkt als deze in zo'n diepe staat van trance wordt gegeven. Ik gebruikte haar sleutelwoord en telde haar terug tot de dag waarop het incident plaatsvond. Ik wist dat als ik er vrij nauwkeurig op kon inzoomen, het onderbewustzijn het zonder problemen zou kunnen lokaliseren, ook al waren we niet zeker van de datum.

Na het terugtellen was ze teruggekeerd naar haar kantoor op de dag van de gebeurtenis. Ze was ongerust omdat ze een vreemd geluid in haar hoofd hoorde. 'Het is dat vreemde geluid dat ik hoor, waardoor ik weet dat ze in de buurt zijn. Ik zat aan mijn bureau en ik hoorde het, en ik voelde een lichte sensatie in mijn hoofd. Ik dacht dat zij het waren, maar toen dacht ik: Nee, ik verbeeld het me. En ik had het druk. Ik had geen tijd om erbij stil te staan en erover na te denken. Het is een goed geluid. Het doet geen pijn of zo. Soms is de toon erg hoog, maar het kan ook als een brom klinken. Alleen zit het in je hoofd en kan de druk in je oor veranderen. Wanneer het zover is, voel je je oren knallen of zoiets.'

D: En je realiseert je niet dat dit aan de hand is?

J: Nou, nu wel. Maar je denkt er niet over na, dus als het gebeurt, is het een soort verrassing. Ik dacht dat ze mij gewoon lieten weten dat ze er waren, en dat was oké. Dat is niet de eerste keer dat ze aan mijn bureau zaten. Soms doen ze dat, en dan werken ze de energie door je heen. Je hoeft niets te doen, want het is energiewerk voor de planeet. Soms hoef je nergens heen.

D: Maar deze keer had je het gevoel dat je ergens heen moest?

J: Ik was niet van plan ergens heen te gaan. Ik wilde niet gaan lunchen, en toen was ik verrast toen ik ineens zei, dat ik wel ging lunchen. Toen dacht ik: 'O! Zei ik dat?'

(grinnikt) En ik beseftte dat ze wilden dat ik wegging, omdat ik eigenlijk niet van plan was te vertrekken. Toen dacht ik: 'O, nou, ze gaan vast met mij werken of zoiets, dus ik moet weg.' Het stoorde mij, omdat ik meestal thuis ben als het gebeurt, en niet midden op de dag op het werk.

Toen ik vervolgens met de lift naar beneden ging, kreeg ik een vreemd gevoel in mijn maag, dus ik wist dat ze begonnen waren. Dat gebeurt soms, als de tijd verandert.

D: De tijd verandert?

J: (haar stem werd langzamer en zachter) Ja.

Je komt terecht in een andere tijd.

D: Wat bedoel je?

J: Dingen worden anders. Je bent niet meer aanwezig in deze tijd, en je gaat... Toen ik in de lift stapte, beseftte ik dat de tijd anders werd. Maar het was oké. Ik weet nu wat het is.

En ik was niet bang. En toen de lift in beweging kwam...

Ze begon zwaarder te ademen, heel moeizaam, misschien van misselijkheid. Ik gaf geruststellende suggesties. Toen ze nog zwaarder ging ademen, haalde ik haar uit de lift.

D: Ben je toen naar je auto gegaan ofzo?

J: Ja, ik voelde mij toen als in een droomstaat. Wauw!

(meer moeizame ademhaling) Toen beseftte ik dat ze echt, écht hier waren. En dat ik echt, écht niet helemaal in deze dimensie zat. Dat ik erin zat, maar erbuiten was. Ik bevoog er fysiek doorheen, maar het was...

(meer sensaties) En ik kwam bij mijn auto en ik probeerde alleen maar in deze dimensie te blijven. En ik dacht: 'Oké, ik ga rijden. Ik heb gezegd dat ik lunch zou gaan halen voor de meisjes op kantoor, en dus ga ik dat ook doen.'

D: En je moet kunnen autorijden.

J: Ja. (ze lijkt in de war) En ik startte de auto, en ik realiseerde mij dat. Oef! Ik voelde me vreemd. Het is zoiets als: versneld en vertraagd, versneld en vertraagd, versneld en vertraagd.

D: Tjonge, dat moet verwarrend zijn.

J: Nou, het is geen verwarring. Dat is het niet eens. Het is het moleculaire... je voelt dat je lichaam het doet. En je weet dat het gebeurt, en je weet dat je het doet, en je weet dat het... (ademt diep in) Het begint te bewegen, het begint te bewegen. (verward) Het is niet slecht. Het is niet iets slechts.

D: Maar op dit moment zijn we het alleen maar aan het herinneren, en het zal je op geen enkele manier echt storen.

J: Het is geen probleem. Het is een opwelling. (diepe ademhaling) Je weet dat je hier op deze Aarde bent, en toch, oef! Het is alsof je een diepe duik maakt. Wauw!

D: Oké. Laten we doorgaan totdat dat gevoel voorbij is.

J: Nou, dat gaat niet over.

D: Maar je zult het gevoel kunnen negeren terwijl je met mij praat. Het zal onze communicatie dus niet verstoren.

J: (fluisterend) Het spijt me.

D: Het is goed. Want ik wil niet dat je iets ervaart, waar je enig ongemak van ondervindt.

J: O, het is geen ongemak. Het is een heerlijk gevoel. Het is goed.

D: Maar je kunt het terzijde leggen, terwijl je met mij praat, zodat je op die manier duidelijk kunt communiceren.

Wat gebeurde er, toen je met je auto door die straat reed?

Het gevoel hinderde haar hierna blijkbaar niet meer. Haar stem was stabiel en helder.

J: Nou, ik stapte in de auto en begon naar de rand van de parkeerplaats te rijden. En ik werd verondersteld linksaf te slaan, de snelweg op te gaan en naar Andy's te gaan om lunch te halen. (verrast) Maar toen ik aan de rand van de parkeerplaats kwam, ging ik niet linksaf, maar rechtsaf. En zodra ik de afslag naar rechts maakte, dacht ik: 'O, dit is echt vreemd, want ik had naar links moeten gaan.'

Het is gek om rechtsaf te slaan. En ik dacht: 'O, nou, het postkantoor is die kant op. Aangezien ik toch deze kant op ga, haal ik mijn post maar gewoon even op bij het postkantoor.' Dus ik sloeg af en reed verder op Seventh Avenue. En ik ging sloeg Wood lawn in, voor het Capitool. En toen ik richting het Capitool reed, begon dat gevoel opnieuw. Toen sloeg ik rechtsaf en reed Fourth Street in. Zodra ik de hoek omging... (haar stem wordt zachter) raakte ik het kwijt. (verwarring, onduidelijke halve zinnen)

D: Wat bedoel je, je bent het kwijt?

Je wist toen niet wat er gebeurde, of wat?

J: Ik weet het niet. Het leek alsof ik ergens heen was gegaan, en toen zat ik 'floep' terug in mijn auto. En het was van 'waar ben ik?' Omdat ik terug was... Ik bedoel, ik was terug. En ik ging snel, maar de auto ging niet snel. En ik dacht: 'O, o, o, waar ga ik heen? In welke stad ben ik?'

Ik had geen idee waar ik was. Toen dacht ik: 'O, moet ik de auto stoppen?' Maar toen... was het goed. Het was oké. En ik was niet bang. Het was geen angst. Het was gewoon een verrassing en toen, waar was ik? En ik probeerde om mij heen te kijken en te zien waar ik was. Het zag er onbekend uit. En toen stond ik ineens bij het postkantoor en er was geen plek om de auto te parkeren. Dus reed ik rondjes om het postkantoor. En terwijl ik reed, voelde ik de sterke drang om omhoog te kijken. En daar waren ze, precies daarboven. Drie stuks en gewoon prachtig.

D: Hoe zagen ze eruit?

J: Ze waren zilverkleurig en rond en maakten een zoemend geluid. Ze waren met zijn drieën en ze bewogen zich in een patroon, alsof ze aan het dansen waren. Het was voor mij. Het was als een bedankje. Ik wist wat het was, maar

Janice ontmoet haar echte vader

Na het avondeten en een paar uur rusten begonnen we die avond tussen half acht en acht aan onze laatste sessie. We hadden een lijst met vragen die we mogelijk zouden kunnen stellen, maar uiteindelijk zijn we daar niet aan toegekomen. Ik gebruikte haar sleutelwoord en gaf instructies. Janice bevond zich meteen op een mooie, maar vreemde plek. Ze zat in een grote kamer die op een auditorium leek, met niveaus die langs de gebogen muren omhoogliepen. De muren waren bleekgroen en er waren bogen versierd met pastelkleuren: groen, blauw en perzik. Het was een prachtige, rustige plek, maar er was niemand anders. Grote treden liepen naar een verzonken holte in het midden van de kamer. Toen zag ze, tot haar schrik, dat de onderkant van de kamer zich opende en dat er iets uit de vloer omhoogkwam dat op een tafel leek. Toen dat gebeurde, voelde ze de drang om langs de treden naar dat deel van de kamer te lopen. Er was nog steeds niemand anders, maar nu klonk er prachtige muziek door de kamer. Ze kon niet identificeren welke instrumenten de muziek maakten. Het leek op niets wat zij ooit eerder had gehoord.

Soms kan de persoon zo opgaan in het beschrijven van zijn omgeving, dat de sessie heel langzaam verloopt. Het is dan de taak van de hypnotiseur om de ervaring vooruit te helpen. Ik bleef proberen dit te doen, door Janice naar voren te laten lopen totdat er iemand binnenkwam. Ze had geen haast, maar

genoot van de muziek en de vredige omgeving. Het leek alsof ze op iets of iemand wachtte.

J: Daar is een deur en het lijkt alsof ik wacht. (haalt diep adem) O, jee! Er komen wat mensen binnen. (blijkbaar tegen iemand anders gezegd) En ook met jou.

D: Wat?

J: Er was iemand die zei: 'Welkom en vrede zij met jou.'
En ik zei: 'En ook met jou.' Nu beweegt hij.

D: Zijn er veel mensen binnengekomen?

J: Ja, er zijn er een paar vooraan. En ik ben niet bang of zo. Het is gewoon dat ik niet weet wat er gaat gebeuren. Er zijn anderen op dat niveau waar ik eerst was. Het is alsof je in een auditorium bent, of misschien in een theater met een balkon. En ze gingen daar naar boven, en er zijn er hier een paar beneden, waar ik ben. Het lijkt alsof ze met elkaar praten. Ik begrijp het niet.

D: Hoe zien ze eruit?

J: Er zijn er gewoon verschillende... Ik bedoel, er is er één die eruitziet... (aarzeling, een beetje ongemakkelijk) Het lijkt op die vreemde figuren. En er zijn anderen die gewaden aan hebben, en dan... (ze lijkt een beetje van streek) Ik ben niet bang, maar ze praten met elkaar, en ik zou willen dat ik hen kon begrijpen.

D: Maar zijn het allemaal verschillende typen?

J: Ja, er zijn verschillende soorten. Er is daarboven een kleine man, op dat tweede niveau. Er is hier beneden een man in een mantel. Maar ze zijn aardig. Ze zijn alleen maar aan het praten. Ik ben nog niet in deze kamer geweest. Ik weet niet wat hier gebeurt.

D: Ben jij de enige zoals jij? (Ja.) Hoe zie jij jezelf?

J: Ik ben gewoon ik. Ik ben gewoon hier. Ik wacht gewoon tot ze mij vertellen wat ik moet doen.

D: Ik vroeg me af of je in een fysiek lichaam zat?

J: Ik kan mezelf zien. Ik kan mij zien.

D: Hoe je eruitziet als je in jouw fysieke lichaam bent?

J: (pauze) Zo zie ik er niet precies uit. Maar ik weet dat ik het ben. Ik wil graag weten waarom ik hier ben.

D: Kun je het ze mentaal vragen?

Over de auteur

Dolores Cannon (1931-2014) was een hypnotherapeute die met regressie werkte en was tevens een onderzoekster van paranormale fenomenen die 'verborgen' kennis vastlegde. Zij werd in 1931 geboren in St. Louis, Missouri. Ze woonde in St. Louis tot ze in 1951 trouwde met een marinier. De volgende twintig jaar reisde ze over de hele wereld, als een typische marinevrouw, met haar man en gezin. In 1970 kreeg haar echtgenoot ontslag als invalide veteraan. Ze trokken zich terug in de heuvels van Arkansas.

Vervolgens begon Cannon aan haar schrijfcarrière. Ze begon haar artikelen te verkopen aan verschillende tijdschriften en kranten. Ze hield zich sinds 1968 bezig met hypnose en sinds 1979 exclusief met vorige levens, therapie en regressiewerk. Ze heeft verschillende hypnosetechnieken bestudeerd en haar eigen unieke techniek ontwikkeld, die ze vervolgens is gaan onderwijzen over de hele wereld. Ook in Nederland zijn er leerlingen van haar met een eigen praktijk.

In 1986 breidde ze haar onderzoeken uit tot het terrein van ufo's. Ze heeft ter plaatse studies ondernomen naar vermoede ufo-landingen en heeft de graancirkels in Engeland onderzocht. Het grootste deel van haar werk op dit terrein bestond uit het verzamelen van bewijzen. Daarvoor bracht ze vele vermoede ontvoerders onder hypnose.

Cannons vijftien boeken zijn vertaald in twintig talen.

Het eerste deel van dit tweeluik, getiteld *Onthullingen*, is reeds verschenen, eveneens bij Uitgeverij Hajefa.